

Podsumowanie filmu „Odmowa opieki”

Sytuacja

Małżeństwo Christine (83 l.) i Fritz (86 l.) mieszkają w domu. W tym odcinku pan Fritz bardzo często jest zdezorientowany. Dlatego byli już u lekarza. Pani Christine chce teraz omówić z mężem, że pomocna byłaby opiekunka.

Treść filmu

Pani Christine mówi, że chciałaby omówić coś z panem Fritzem. Od początku wydaje się trochę niepewna. On siedzi i wodzi ręką po obrusie. Ona mówi mu, że lekarz powiedział, że już tak łatwo nie będzie znosił niektórych rzeczy. I że ktoś powinien mu pomagać. Ona sama już nie jest w stanie tego robić. Mówi też, że powinni spróbować kogoś zatrudnić (czyli opiekuna). On od razu rozumie, o co chodzi: „Nie potrzebuję siostry!” Podczas gdy ona próbuje wytłumaczyć, że to nie jest „siostra” (czyli pielęgniarka), ale opiekunka, która pomogłaby na przykład w smarowaniu, on kilka razy powtarza, że NIKOGO nie potrzebuje. „Można przynajmniej spróbować, kilka godzin dziennie...”

Analiza

Już samo wprowadzenie, że pani Christine chce o czymś porozmawiać z panem Fritzem, może oznaczać, że dzieje się coś nieprzyjemnego. Oznacza to, że opór może pojawić się jeszcze PRZED rozpoczęciem rozmowy. Poza tym pani Christine sprawia wrażenie niepewnej siebie (prawdopodobnie podejrzewa, że mężczyzna jest temu przeciwny). Wspomina wizytę u lekarza - to jest racjonalne! Jednak lekarz powiedział tylko, że pan Fritz już nie radzi sobie z wieloma rzeczami. Jest to słaby argument, ponieważ można go odnieść do wszystkich starszych osób, ale to nie znaczy, że potrzebują one opieki. Czy lekarz naprawdę tak się wyraził? Jeśli tak, to należy poprosić lekarza, żeby powiedział to BARDZIEJ KONKRETNIE (diagnoza). Jest też możliwe, że pani Christine załagodziła jego słowa, bo czuje się niepewnie - to byłby błąd. Powinna jasno powiedzieć, co jej powiedział lekarz. Pan Fritz stanowczo odmawia. Ale nawet gdyby pani Christine podała wyraźną diagnozę lekarza, mogłoby się zdarzyć, że on NADAL będzie odrzucał jej pomysł (patrz refleksja). Także jej uzasadnienie, po co miałyby dostać pomoc - do smarowania - jest zdecydowanie za słabe. Musiałoby się odnosić do kilku konkretnych wydarzeń. On podtrzymuje swoją odmowę!

Pani Christine nie przygotowała się do tej rozmowy. Zwłaszcza mężczyznom często trudno jest przyjąć pomoc. Nie rozumie, po co jest mu ona potrzebna.

Refleksja

Przedstawione tutaj możliwości **nie są gwarancją**, że taka rozmowa zakończy się **pozytywnie**, ale na pewno niektóre sprawy **zwiększą** przynajmniej **prawdopodobieństwo**, że się **uda**.

Wcześniejsze **zaplanowanie rozmowy**: Co dokładnie powiedział lekarz? Jakie powody przemawiają ZA opieką? Czy mogą istnieć powody, które są ważne dla NIEGO? Czy są powody, które pomogłyby pani Christine i są dla niej ważne - i pan Fritz, zgadzając się z nimi, mógłby pomóc JEJ? Jakie jest prawdopodobieństwo, że on ODMÓWI? Czy warto poprosić któreś z dzieci lub wnuków o pomoc przy takiej rozmowie?

Poza tym należy znaleźć **sprzyjający moment** (raczej **po jedzeniu**), gdy jego kondycja jest **dobra**. Nie w stresie ani codziennym pośpiechu. Często **sprzyjający jest wspólny spacer** (nie zaczynać od razu od tego tematu, najpierw zadbać o odpowiednią atmosferę).

Jeśli on jest (jeszcze) otwarty na argumenty: przypomnieć **diagnozę lekarza** i jasno powiedzieć, jakie problematyczne przypadki miały miejsce w ostatnim czasie. **Nie w formie zarzutów**, tylko powiedzieć o zagrożeniu lub pomocy opiekuna. Poza tym **należy podać znacznie WIĘCEJ sposobów**, w jakie **opiekun** może pomóc. Mogą to być rzeczy, które później **odciążą panią Christine** - a ona będzie wtedy **mieć więcej czasu dla niego...**

Gdyby więc powiedziała: „Mam taki problem, z którym walczę od pewnego czasu...”, on mógłby przyjąć rolę pomocnika i JEJ pomóc. Wtedy **nie ON** byłby tym **słabym**, który potrzebuje pomocy.

Zdobyta wiedza

Jasne informacje od lekarza (diagnoza, ryzyka, zalecenie)

Co się stanie, jeśli NIE zostanie zatrudniony opiekun? Zaplanować dobrze rozmowę.

Przeczytać książki, poszukać w Internecie, zasięgnąć porady.

Wybrać sprzyjający moment.

Znaleźć renomowane agencje, wybrać opiekuna:

Którzy opiekunowie doksztalczą się? Czy mają doświadczenie z demencją? Jak dobrze mówią po niemiecku?

Wskazówki dla opiekunów: Na początku NIE zbyt serdecznie, bez obejmowania, nie mówić „babcia”, „dziadek”, zwracać się per „PANI/PAN”.

Polecana bibliografia

Patrz też film „Systemy pamięci” (torowanie „babcia”, „dziadek”) z naszej serii.